

Kvety smrti

Izabela a Matej

Konečne. Po mesiacoch čakania, dennodenného kontrolovania online katalógu, nekonečných pohľadov na „vypožičaná do: neurčito“ je kniha **Kvety smrti** späť. Dýchanie sa mi zrýchli, keď vojdem medzi police. Oddelenie hororu. Polička tretia zľava, štvrtý regál zdola. Už to mám v oku. Viem presne, kde bude. Položená na polici „H“,

A tam... tam na mňa čaká. Samotná, krásna, kričí: *zober si ma*. Natiahnem ruku. S napätím som vykročila k polici, ruka pripravená, srdce rozbúšené, a potom sa to stalo...

Tmavé oči, nevinne rozstrapatené vlasy a ten typ čitateľskej posadnutosti, ktorý vo vzduchu cíti len iný knihomoľ. Tiež vystrel ruku. V tej istej sekunde. Naša koža sa dotkla. A nie, nebol to romantický filmový moment.

„Prepáčte,“ poviem s mierne nepriateľským úsmevom. „Táto kniha je moja.“

„Naozaj?“ otočí sa ku mne a zdvihne obočie. „A ako presne ste si ju rezervovali? Mentálne?“

„Nie, emocionálne. Čakala som na ňu celé mesiace. Tá kniha ma potrebuje. Cíti to. Venuje sa temnej romantike – a to je moje celé ja.“

„Zaujímavé,“ nakloní hlavu. „A ja som si práve myslel, že mám dnes konečne šťastie. Ale očividne to bude duel.“

Pozrieme sa jeden na druhého. Obaja držíme obal knihy. Ani jeden nepúšťa. Vzduch medzi nami iskrí. Nie len napätím, ale aj... niečím iným?

Kvety smrti sa trasú medzi našimi rukami ako vo víre osudu.

Je čas na ženské zbrane...

Nie, nevyškriabem mu oči. Zatiaľ. Najskôr skúsím ženskejšiu stratégiu. Hodím veľký úsmev – ten, čo trénujem len pri mimoriadne dôležitých príležitostiach.

Prosebné sa naňho pozriem a jemne vystriem chrbát. Prsia v pozore, ako dvaja malí vojaci pripravení brániť vlast'. Tento boj nevzdám len tak.

„Prepáčte, viete...“ začnem sladko, „už veľmi dlho sa snažím túto knihu dostať. Naozaj mi na nej záleží. *Kvety smrti*. To nie je len kniha. To je osud.“

Pozrie na mňa. Trochu zmätene, trochu očarený. Ale nenechá sa tak ľahko odzbrojiť.

„Hm... A čo vy vlastne viete o hororových knihách?“ spýta sa s nadvihnutým obočím, ako keby práve vyhlásil súťaž v literárnej zdatnosti.

Aha. Takto sa hráme.

„Dost' na to, aby som vedela, že v tretej kapitole tejto konkrétnej knihy hlavná postava zistí, že vrahom je—“
„Ššš!“ sykne a rukou si zakryje uši. „Nehovorte nič. Nečítal som ju ešte.“

Poriadne som trhla knihou. Víťazne som si *Kvety smrti* pritisla k hrudi ako poklad. Jeho ruky ostali vo vzduchu, mierne zaskočené, akoby práve chytil bublinu a tá mu praskla medzi prstami.

Zažmurkal.

Neveriacky na mňa pozerá, akoby nemohol uveriť, že som mu ju takto elegantne vyfúkla.

„To ste vážne práve...?“

„Áno,“ usmejem sa sladko a jemne si popravím kabelku na pleci.
„Literárna karma, drahý.“

Mohol by som vás pozvať aspoň na kávu? A ak spolu prečítame prvú poviedku, kúpim vám aj koláč.

Nadýchla som sa. Poviem nie. Určite poviem nie.

„Tak fajn. Ale ja si beriem kávu s mliekom a veľa šľahačky. A *Kvety smrti* si aj tak odnesiem domov.“

Nikto mi nevezme môj ťažko vybojovaný horor. Aj keby mal také oči, že by som pre ne bola ochotná prečítať motivačnú literatúru.

Vo vnútri sa však ozývali dve ja. Jedno kričalo: *Si normálna? Dobre vyzerajúci chlap ťa pozýva na kávu a ty bojuješ o knihu ako mama levica o mláďa?*

A druhé odpovedalo: *Táto kniha bola na mojom wishliste dlhšie ako moje posledné dva vzťahy dokopy. Takže áno, som veľmi normálna.*

Kaviareň U Tichej múzy

Sadli sme si do malej, tichej kaviarne, kde bolo viac kníh ako ľudí. A to je presne ten pomer, aký som vo vzťahoch preferovala.

Položila som *Kvety smrti* medzi nás. On sa na ňu pozrel s rešpektom, akoby to bola posvätná relikvia.

Kniha ležala medzi nami, otvorená, pripravená rozprávať.

Niečo v tom príbehu liezlo pod kožu. Jeho ticho počas čítania bolo iné než zvyčajne – sústredené, až zamrznuté. Zakaždým, keď sa v texte objavil náznak chladu, ako keby sa ochladilo aj v miestnosti. Obaja sme sa občas pousmiali – z nervozity, nie z humoru.

A potom, keď som zatvorila knihu, nebolo o čom hovoriť. Stačilo, že sa naše pohľady stretli a obaja sme vedeli, že budeme pokračovať. Nie pre príbeh. Ale pre tú zvláštnu blízkosť, čo sa medzi riadkami rodila.

Pozrel na mňa a povedal:

„A čo keby sme si každý príbeh prečítali spolu? Dáme si stredu a sobotu? Ráno, večer, vždy niekde inde.“

Zamyslela som sa. Bolo to... zvláštne. Neznámy muž, spoločné čítanie, rituál. Ale neznelo to desivo. Skôr trochu ako dobrodružstvo, aké zažívajú ľudia vo filmoch – alebo v knihách.

„Dobre,“ prikývla som. „Ale nabudúce sa stretneme na miestnom cintoríne. Sobota večer. Ty donesieš kávu. Ja upečiem sušienky.“

„Cintorín?“ zdvihol obočie.

„Prečo nie?“ oprela som sa. „Téma knihy je jasná. Smrť. Strach. Des medzi náhrobnými kameňmi. Ideálne.“

Zasmial sa. Taký ten smiech, ktorý sa nehrá.

„Znieš ako niekto, kto by mal vlastnú sekciu v tejto knihe.“

„A ty znieš ako niekto, kto číta horory, ale potajme si potom necháva zasvietené svetlo,“ odvetila som s úškrnom.

Naše pohľady sa stretli nad knihou.

A zrazu som si uvedomila, že niekedy treba bojovať o to, čo chceš. Aj keď je to len kniha.

Lebo možno... je to začiatok príbehu, ktorý sa nenapísal ešte ani na prvú stranu.

Na cintorín som okrem sušienok doniesla deku a pre istotu aj baterku. Niežeby som sa bála... ale v noci medzi náhrobkami sa odvaha občas tvári, že je na dovolenke.

Matej ma prekvapil. Aj on doniesol deku – o čosi väčšiu a chlpatú, takú tú „Netflix and nap“ verziu. A baterku v tvare starodávneho lampáša. Takého, aký by nosil lovec duchov alebo mierne psychopatický strážca cintorína z devätnásteho storočia.

„Fakt sila,“ uškrnula som sa, keď ho vytiahol z tašky.

„Retro hororová estetika. Treba dodržiavať žáner,“ pokrčil plecami.

Bola nečakane chladná noc. Taká, čo štípe do prstov, aj keď máš ruky hlboko vo vreckách.

Ale deky pomohli. A teplá káva ešte viac. Sedeli sme na okraji lavičky medzi dvoma starými lipami, niekoľko krokov od najstarších hrobov, kde už mená sotva čítať. Sušienky voňali po škorici. Vzduch po mokrej tráve.

Otvorila som knihu na druhej poviedke. Volala sa *Vegánka*.

Čítala som pomaly, občas sa pozrela naňho. Počúval so zatvorenými očami, prsty obtočené okolo pohára s kávou.

Vietor sa preháňal medzi hrobmi a stromy sa hýbali tak, akoby sa medzi nimi niekto prechádzal. Z diaľky bolo počuť vlak. A v niekde na konci cintorína sa niečo pohlo.

Obaja sme sa k sebe otočili s rovnakým pohľadom: *Počul si to?*

„To bol vietor,“ povedal.

„Alebo vegánka, čo si ide po svoje nočné sušienky,“ dodala som a obaja sme sa rozosmiali. Ticho, aby sme nevyrušili hroby. Lebo... vieš ako. Pre istotu.

„Povedz mi, že si nepriniesla tofu sušienky,“ povedal nakoniec.

„Neboj, je tam maslo. A duša jednej prepraženej sliepky,“ uškrnula som sa.

Druhá poviedka bola fakt napínava – a temná, oveľa viac než prvá. Slová v tme zneli inak, ťažšie. Kde-tu zafúkal vietor a nad nami zaškrípala vetva.

Ani jeden z nás to nekomentoval.

Len sme sedeli pod dekou, čoraz bližšie k sebe.

Bola mi zima. To som si aspoň opakovala. Možno preto som sa k nemu nenápadne pritúlila. Možno preto som sa zachvela, keď sa jeho rameno dotklo môjho.

Lenže to nebolo len zimou.

A ja som to vedela.

V jeden moment sme zostali ticho.

Poviedka skončila. Nikto nič nepovedal.

Baterka–lampáš osvetľovala len kúsok chodníka pred nami.

Náhrobky zmizli v tme, ale bolo ich cítiť. Ticho, prach, dlhé roky spánku.

Matej sa ku mne trochu naklonil.

Nádych.

Moje pery sa pohli, niečo sa mi chcelo povedať – čokoľvek, len aby som potlačila to zvláštne, zradné nutkanie...

Bozk.

Nie, Izabela.

Nie takto rýchlo.

Nie na cintoríne.

Nie, keď ešte stále nevieš, čo chceš.

Ale bol tam. Blízko. Jeho dych. Jeho pohľad. Tá tichá otázka medzi nami.

A vtom...
Zachrapčanie.

„Toto nie je miesto na rande!“
Prudko sme sa od seba odtiahli.
Z tmy sa vynoril starý muž v kabáte, s baterkou a kľúčmi na veľkom krúžku, ktoré zacinkali ako varovanie. Správca cintorína.
Vyzeral ako z ďalšej poviedky.
„Zatvárame. Nechcete tu byť po polnoci,“ dodal s nejasným tónom, v ktorom bolo čosi viac než len prísnosť.

Zbalili sme veci v tichosti. Ani jeden z nás sa už nesmial.

Až pri bráne, keď sme vyšli späť na ulicu osvetlenú lampami, sa ma Matej spýtal:
„V sobotu knižnica alebo les?“

Chcela som povedať *knižnica*. Bezpečne, osvetlene, civilizovane.
Ale niečo vo mne – to niečo, čo sa pred chvíľou chcelo nakloniť a pobožkať ho – potichu zašepkalo:
„Les.“

Tretie stretnutie. Tretia poviedka. Vadí–nevadí.

A les.

Na čistinke sme si spravili malý táborák. Nie nič dramatické, len také tie správne plamienky na opečenie slaniny a špekáčky.
Matej doniesol fľašu vína. Drahšieho, než by som si k hororu v lese sama otvorila. Ale on to bral ako rituál.
Možno preto som ho ešte nepobožkala. Bol až príliš... pozorný.

Čakať na tmu sa zdalo byť romantické.
Realita bola trochu iná.
Keď sa zotmelo, les začal dýchať.
Nie pokojne. Hlboko. Dunivo.
Tráva zašumela tak nahlas, že som si bola istá, že sa k nám niečo blíži.
A to sme ešte nezačali čítať.

Sedeli sme na veľkej deke, pod obrovským dubom. Jedným z tých, ktoré by mohli byť portálom. On nalial víno do plastových pohárov a zapálil baterku, ktorú položil na peň ako improvizovanú lampu.

Obaja sme boli ticho.
Slová v nás bublali, ale nechceli von.

„Začneme?“ spýtal sa napokon.
Prikývla som.

A tak začal čítať.
Vadí–nevadí.

Poviedka, ktorú by som si cez deň prečítala za desať minút, sa teraz vlievala medzi nás pomaly ako dym.
Každá veta sa držala vo vzduchu o sekundu dlhšie. Každé slovo sa mi usadilo na pokožke ako dotyk, ktorý sa nechce rozplynúť.

A ja...
Sedela som pod dekou s veľkými očami prilepenými na knihe, ale v skutočnosti som každú vetu počúvala dvakrát – raz v jeho hlase, druhýkrát vo vlastnej hlave, ktorá začínala byť podozrivo zahmlená vínom.

Cez čistinu prebehla srna.
Na okamih sme stíchli.
V diaľke sa ozvali psy.
Prudko som sa k nemu naklonila. Podvedome. A zostala som tam.
Blízko.

Baterka sa pošmykla a sklzla do trávy.
„Počkaj,“ zašepol a natiahol sa po ňu. Zároveň sa ozval čudný zvuk
hneď vedľa nás. Šuchot. Hrubý, nočný.

„Ježkovia,“ povedal.
Rodina fučiacich ježkov si to razila cez papradie rovno popri našej
deke.
Zasmiali sme sa – potichu, s uľahčením, ktoré hraničilo s hystériou.

A potom...
Zhora, z tmy medzi konármi, zaznel výkrik.
Hlasný, náhly.

Sova.
Ale ja som to nečakala. Ani v najmenšom.
Slová mi zamrzli v hrdle.
Dookola nášho malého sveta sa usadilo napätie. Také to tiché, medzi
slovami.
Dívala som sa na neho.
Na jeho oči, ktoré sa chvíľu na mňa pozerali inak. Hlbšie. Jemnejšie.

A zrazu som si bola až bolestivo vedomá toho, ako blízko k nemu som.

Ako teplo je pod dekou.

Ako veľmi by som chcela cítiť jeho pery.

A ako veľmi sa toho bojím.

Čo bude potom?

Keď knihu dočítame.

Keď zhasneme baterku.

Keď sa prestaneme tváriť, že sú to len stretnutia kvôli literatúre.

Tieto myšlienky mi vírili v hlave spolu s vínom.

A hoci som nepovedala nič, viem, že ma vnímal.

Ten môj boj. Tú tichú búrku medzi túžbou a strachom.

A on ju nenarušil.

Len položil ruku vedľa mojej. Blízko, ale nie úplne.

Dovolenie. Neistota.

Rovnaká ako vo mne.

Keď Matej dočítal, neodľahlo mi.

Nebol to ten typ konca, po ktorom sa človek usmeje, natiahne a povie si: „To bolo dobré.“

Bola to poviedka, čo sa drží pod kožou.

A ja... som cítila, že mi niečo chýba. Že stále niečo musím riešiť.

Prečo?

Prečo mám ten pocit, že ani teraz nemôžem jednoducho len byť?

Zvalila som sa na chrbát a zadívala sa hore, do korún stromov, ktoré sa tmavili nad nami ako divadelná opona. Snažila som sa medzi konármi nájsť hviezdy.

Boli tam.

Niekde.

Skryté.

Ale vietor naberal na sile. Stromy sa kývali, praskali, zlostne syčali. A mesiac – ten náhle vyšiel spoza mrakov, akoby sa chcel pozrieť, či už máme dosť strachu, alebo ešte nie.

A v tom okamihu som zbadala jeho tvár.

Matej sa nado mnou skláňal.

Nie naliehavo. Nie náhle.

Pomalý, neisto – ako by ma čítal, ako by čakal, či sa moje slová neobjavia v očiach skôr než na perách.

A potom ma pobožkal.

Jemne. Ako záverečnú vetu do príbehu, ktorý sme ešte nedokončili.

Ako by aj tento bozk bol súčasťou knihy.

Privrela som oči.

A nechala som ho.

Nech si ten nežný útok manažuje podľa vlastného uváženia.

Ale keď prekročí hranice, oľutuje.

Aspoň si to myslím.

Lenže pravda je taká, že ešte stále neviem, kde tie hranice vlastne sú.

Z jednoduchého bozku sa stal vášnivý.

Z chlapca, čo sa mi len páčil, sa stal muž, ktorého dotyk mi práve rozpálil líca.

Stále mám studené ruky.

Ale tie jeho sú príjemne teplé.

Držia ma ako niečo, čo nechce stratiť.

Nie ako korisť. Skôr ako poklad.

Keď sa odtiahol, obaja sme zažmurkali.

On – prekvapene.

Ja – zmätene.

On zrejme nečakal, že ho nezastavím.

A ja...

Ja som nečakala, že to urobí.

Moje druhé ja víťazoslávne zaujúvalo.

Ako víla, čo konečne dostala svoje rozprávkové „áno“.

Moje podozrievavé ja vrešťalo ako siréna.

Akoby som sa rútila rovno do emocionálnej apokalypsy.

Sedeli sme ticho.

Vetvy nad nami hučali.

Z lesa sa ozývali tajomné zvuky.

Ale v tej chvíli bol najhlučnejší práve môj vlastný vnútrojšok.

A Matej...

Len sa na mňa díval.

Nie s otázkou.

S čakaním.

Ako by vedel, že moja odpoveď ešte neprichádza. Ale že raz určite príde.

Matej povedal, že vie o mieste, ktoré má atmosféru.

Netušila som, čo tým myslí, ale keď som uvidela hrdzavý vagón, osamelý na slepej koľaji pod žltkastou žiarou pouličnej lampy, okamžite som pochopila.

Vnútri nás čakal malý zázrak.

Staré lavice, ktoré ešte držali pokope, prikryl dekou. Na jednej strane stáli dve termosky s kávou, na druhej niekoľko zapálených sviečok v zaváraninových pohároch.

A z jeho mobilu hrala hudba – tlmená, škrabľavá – akoby ju niekto púšťal z gramofónu. Starý jazz zmiešaný s niečím snovým.

Ako z filmu.

Alebo...

Ako zo sna, ktorému neveríš, kým sa ťa niekto nedotkne.

Sadli sme si tesne k sebe.

Nie preto, že by bolo málo miesta.

Ale preto, že sme chceli.

Aspoň ja určite.

Začali sme čítať štvrtú poviedku.

Nemuseli sme sa ani dohadovať.
Otvoril knihu automaticky.
A hoci som si myslela, že ma dnes nič
nedokáže vydesiť, táto poviedka ma dostala.

Možno to bolo prostredím.
Možno tým, ako sa svetlo sviečok chvelo pri
každom pohybe.
Alebo tým, ako zrazu zavrzgala podlaha pod
našimi nohami, hoci sa nikto nepohol.

Znova to ticho po poslednej vete.
A potom hudba, čo znela akoby z iného sveta.
Izabela a Matej. V starom vagóne. Obkolesení
tmou, ktorú prepichovali len plamene.

Pozrela som na neho.
On na mňa.
A bez slov sa naše pery znova stretli.
Tentoraz bez váhania.
Nie ako pokus. Nie ako experiment.
Ale ako pokračovanie.
Ako vetva príbehu, ktorá sa už nedá prerezať.

Jeho dlaň v mojej.
Môj dych s jeho.

A v tej chvíli som vedela, že už nebojujem s tým, či ho pobožkám.
Ale s tým, čo to pre mňa znamená.

Keď sa odo mňa odtiahol, netváril sa ako víťaz.
Ani ako dobyvateľ.
Ale ako muž, ktorý niečo cíti.
A cíti to úprimne.

„Neviem, čo z nás bude,“ povedal ticho. „Ale chcem, aby to niečo
bolo.“
Pomaly som prikývla.
Nechcela som sľuby.
Ani plány.

Ale tento večer...

Tento večer vo mne niečo zlomil. Alebo opravil.

Matej sa usmial, natiahol sa po knihu a uložil ju späť do batohu.

„Budúcu stredu mám pre nás niečo špeciálne,“ povedal.

V očiach mu zaiskrilo.

„Niečo veľké.“

Zhasli sme sviečky. Kovové pánty ticho zaskučali, akoby sa nechceli lúčiť. Vonku nás ovalil chlad nočného vzduchu, ale tentoraz sme ho cítili inak. Ako dych niečoho nového, čo práve začína.

Krok po kroku sme kráčali cez tiché depo, kde len vietor občas zdvihol nejaký papier či šepot minulosti. Mlčali sme – ale to ticho bolo plné. Teplé, pokojné, ako ruky, čo sa držia, aj keď nemusia.

Obzrela som sa cez plece. Vagón ešte svietil v mojej mysli ako spomienka, ktorú si budem nosiť so sebou.

A hoci sme vyšli len pár metrov od koľají, cítila som sa, akoby som opustila celý jeden svet.

Svet, v ktorom som bola len ja, knihy... a bezpečná samota.

Stretnutie v knižnici mi dalo viac než len skvelú knihu.

Viac než napínavé čítania a dobrodružné večery.

Dalo mi niekoho, s kým chcem objavovať príbehy.

Nielen tie na stránkach.

Pozrela som na Mateja. Usmieval sa.

A ja som si bola takmer istá, že spolu ešte prečítame veľa kníh.

A možno... možno sa odvážime aj na tie romantické.

Ale na tú našu, tú ešte len začíname písať.